

УДК 801.631.5+81'42+81'38=111
DOI <https://doi.org/10.32999/ksu2663-3426/2019-2-8>

СУЧАСНИЙ АНГЛОМОВНИЙ ПОЕТИЧНИЙ ДИСКУРС: МУЛЬТИМОДАЛЬНИЙ ФОРМАТ

Маріна Олена Сергіївна,

доктор філологічних наук, доцент, професор кафедри англійської філології,
перекладу і філософії мови імені професора О.М. Мороховського

Київський національний лінгвістичний університет

olenamarina@ukr.net

orcid.org/0000-0002-9079-5702

Статтю спрямовано на окреслення мультимодального формату сучасного англійського поетичного дискурсу. Поетичний дискурс визначається як розумово-мовленнєва діяльність, що охоплює процес і результат – поетичний текст (фрагмент поетичного дискурсу), зорієнтована на поетичну комунікацію між адресатом та адресантом. Така комунікація відбувається на перетині різних модусів, а саме: вербального, візуального, аудіального та аудіально-візуального. Під модусами розуміються семіотичні ресурси, задіяні в конструюванні розмаїття форм у сучасному англійському поетичному дискурсі. Візуальні, або графічні, елементи беруть участь у мультимодальному конструюванні смислів у поетичних текстах, які супроводжуються ілюстраціями. Аудіальні семіотичні ресурси залучаються в розгортання поетичного дискурсу в результаті переосмислення акустичного середовища відеоігор, гомону вулиць або ритму і розміру сучасних жанрів музики. Симбіоз візуального та аудіального модусів виявляється у відеороліках, створених за мотивами поетичного дискурсу або у сценічних читаннях поетичних текстів. У статті розмежовуються дигімоде́рністський та метамоде́рністський різновиди сучасного англійського поетичного дискурсу, що характеризуються жанровою гібридністю і парадоксальністю. Дигімоде́рністський поетичний дискурс є втіленням цифрового тексто- та дискурсотворення, що ґрунтується на засадах «естетики» інтенційного запозичення, плагіату та штампування і конструюється за допомогою некреативних технік «копіювання-вставки» та «пошуку-компіляції». Специфіка породження такого типу дискурсу передбачає застосування цифрових технологій і його розгортання у віртуальному просторі, тобто мережі Інтернет. Квінтесенція метамоде́рнізму полягає в постійній рухомості, динаміці художніх форм, включаючи поетичні, між наївним модерністським ентузіазмом, прагненням до нескінченного експерименту і цинічною постмоде́рністською іронією, що увиразнюється в напруженому маятникподібному коливанні між гетерогенними формами вербального та невербального мистецтва.

Ключові слова: сучасний англійський поетичний дискурс, мультимодальне конструювання смислів, поетичні форми, дигімоде́рнізм, метамоде́рнізм, жанрова гібридність.

CONTEMPORARY ENGLISH POETIC DISCOURSE: A MULTIMODAL FORMAT

Marina Olena Serhiyivna,

Doctor of Philology, Associate Professor, Professor at O.M. Morokhovskiy Department
of English Philology, Translation and Philosophy of Language

Kyiv National Linguistic University

olenamarina@ukr.net

orcid.org/0000-0002-9079-5702

The article focuses on outlining a multimodal format of contemporary English poetic discourse. It defines poetic discourse as a cognitive and speech activity, embracing the process and result – a poetic text (fragment of a poetic discourse), aimed at poetic communication between the addressor and the addressee. Such communication evolves at the intersection of different modes, namely verbal, visual, auditory and audiovisual. The modes are semiotic resources involved in construal of a variety of poetic forms in contemporary English poetic discourse. Visual, or graphic, elements participate in multimodal meaning making in poetic texts with illustrations. Auditory semiotic resources take part in the evolvement of a poetic discourse as an outcome of videogames or street noise's acoustic environment and / or rhythm of present-day musical genres. Symbiosis of visual and auditory modes is manifested in screened or animated versions of poetic texts, as well as in poetic readings. The paper differentiates between digimodernist and metamodernist poetic discourse characterized by genre hybridity and paradoxicality. Digimodernist poetic discourse embodies digital text- and discourse construing based on "aesthetics" of intentional appropriation, plagiarism and copying by means of uncreative techniques "copy-paste" and "search-compile". It presupposes involvement of digital technologies and unfolding in virtual space, i.e. Internet. Metamodernist poetic discourse evolves in constant mobility of literary forms, including poetic, between naïve modernist enthusiasm, striving for experiment and cynical postmodern irony actualized in pendulum-like oscillations of co-existing heterogeneous verbal and non-verbal poetic forms.

Key words: contemporary English poetic discourse, multimodal meaning making, poetic forms, digimodernism, metamodernism, genre hybridity.

1. Вступ

На зламі ХХ–ХХІ ст. соціально-економічне й суспільно-культурне життя людства характеризується кризовими явищами. У прагнення до відтворення цих колізій і суперечностей у розмаїтій поетичній творчості митців поетичного слова конструюють досвід переживання людиною суспільних змін і подій, викликаних бурхливим розвитком сучасних інформаційних технологій. Своєю чергою, це виразнюється в появі нових типів поетичного дискурсу як процесу і результату розумово-мовленнєвої діяльності з освоєння та концептуалізації навколишнього світу крізь призму його охудожнення в поетичних текстах шляхом творення нових поетичних форм і категорій. Поетичний дискурс сьогодення перетворюється на середовище зіткнення протилежних, часом суперечливих поетичних шкіл та напрямів, які одночасно породжують і заперечують одне одного, творячи парадоксальність такого дискурсу, та саме вона сприяє максимальній активізації творчих зусиль, без якої виникнення нового знання неможливе (Епштейн, 1988: 5–10).

З огляду на висування парадоксальності поетичних категорій і форм на передній план, сучасний англomовний поетичний дискурс характеризується **мультимодальністю**, що підкріплюється його іншими рисами: еkleктичністю, інтерактивністю, нелінійністю, гетерогенністю, транжанровістю, антихудожністю, мобільністю та ірраціональністю.

Хронологічні межі сучасного англomовного поетичного дискурсу визначають, виходячи з традиційної періодизації всесвітньої історії і уточнення, запропонованої М. Епштейном (Епштейн, 2005: 14–15). Йдеться про необхідність розмежування понять «модерне» і «постмодерне» з огляду на специфіку історичного змісту, закладеного в їх розуміння. Терміном «модерність» позначається уся епоха Нового Часу, а «модернізм» виступає її заключним періодом. Своєю чергою, «постмодерність» тлумачиться як багатовікова епоха, що слідує за Новим Часом, натомість «постмодернізм» є початковим періодом постмодерності (там само).

У сучасній британській поетичній традиції, з одного боку, йдеться про можливість встановлення хронологічних меж сучасності, а з іншого – про їх відкритість. Адже поняття «сучасність» є онтологічно динамічним, тобто передбачає постійний рух уперед (Robinson, 2013: 2). У контексті цієї статті, спираючись на концепцію П. Робінсона, визначаємо сучасний

англomовний поетичний дискурс як *хронологічний період* сьогодення, власне, останні 60 років поетичної творчості. Крім того, поетичні тексти, що є *актуальними* нині, незважаючи на період їх створення, дещо умовно, але також вважаються фрагментами сучасного англomовного поетичного дискурсу.

Ця стаття **зорієнтована** на окреслення мультимодального формату сучасного англomовного поетичного дискурсу, що є власне її **об'єктом**. Іншими словами, йдеться про сучасний англomовний поетичний дискурс у його гібридній різножанровості та розмаїтті мультимодальних маніфестацій.

Актуальність статті продиктована підсиленням науковим інтересом до достеменно нових течій, що зароджуються в поетичній творчості, особливе місце серед яких займають **дигіmodернізм** (скорочено від *digital* – *digi* – *цифровий* із подальшим злиттям зі словом *moderнізм*) (Kirby, 2009) та **метамодернізм** (від гр. *meta* – *між, після, через, metaxis* – *проміжний стан, коливання та співпричетність протилежних, суперечливих полюсів*) (Vermeulen, van den Akker, 2010). Формуються нові різновиди поетичного дискурсу – дигіmodерністський і метамодерністський.

2. Дигіmodерністський і метамодерністський різновиди поетичного дискурсу: гібридна різножанровість

У контексті цієї статті тлумачимо **поетичний дискурс** як розумово-мовленнєву діяльність, що охоплює процес і результат – поетичний текст (фрагмент поетичного дискурсу), спрямовану на поетичну комунікацію між адресатом та адресантом, яка відбувається в її різних модусах (поетичний текст, його аудіовізуальна версія – відеокліп, або екранізація та ілюстрація), що знаходяться у відношеннях взаємодії, взаємовпливу та взаємозумовленості. Причому поетична дискурсивна діяльність постає свідомо або позасвідомо інтенційною з огляду на специфіку творчого, або авторського, задуму. У поетичному дискурсі сьогодення адресант і адресат не завжди просторово і хронологічно дистанційовані. У віртуальному просторі – у Всесвітній мережі Інтернет – в режимі онлайн взаємодія адресанта та адресата відбувається в синхронному режимі, тобто в одному часовому проміжку. Крім того, адресат може перетворюватись на адресанта під час творення відеоролику за мотивами того чи іншого поетичного тексту або якщо дописує поетичний текст, пропонує адресантом.

Поетапно розкриємо специфіку дигімо-дерністського та метамодерністського поетичного дискурсу, виходячи з їх мультимодального характеру та жанрової гібридності.

Дигімодерністський поетичний дискурс є втіленням цифрового тексто- та дискурсо-творення, що ґрунтується на засадах «естетики» інтенційного запозичення, плагіату та штампування і конструюється за допомогою некреативних технік «копіювання-вставки» (“copy-paste”) та «пошуку-компіляції» (“search-compile”) (Kirby, 2009: 10; Goldsmith, 2011: 23). Специфіка породження такого типу дискурсу передбачає застосування цифрових технологій і його розгортання у віртуальному просторі, тобто мережі Інтернет. Продуцентами такого жанру поетичного дискурсу виступають так звані кіберпоетичні генератори – спеціально розроблені комп’ютерні програми та митці, які залучають до творчого процесу інтернет-ресурси.

Зародження дигімодернізму відбувається наприкінці 1990-х рр. та поступово набирає обертів, перетворюючись на провідну тенденцію в актуалізації культурних, соціальних, політичних і технологічних практик сучасності. Зв’язки постмодернізму і дигімодернізму мають різний характер від розуміння того, що дигімодернізм є послідовником постмодернізму, реакцією на останній, його логічним продовженням до співіснування цих двох формацій наприкінці ХХ ст. Визначення дигімодернізму репрезентовано в формі каламбуру, що стає можливим з огляду на полісемантичність лексичної одиниці *digital* – *цифровий; такий, що відноситься або є подібним до пальців; конструювання смислу за допомогою натискання пальцем на клавішу або за допомогою одного кліку на комп’ютерну мишу; дискретна дія*. Очевидним є те, що термін «дигімодернізм» («цифро модернізм») утворено в результаті скорочення слова *digital* – *dig* та його подальшого злиття з номінативною одиницею *модернізм*. Проте не все так просто, як здається на перший погляд. За цією назвою стоїть взаємозумовленість цифрових технологій і нової текстуальності (Kirby, 2009: 1). Коли конструювання значення і генерування смислу відбувається лише шляхом натискання на клавіатуру комп’ютера, адресат стає повністю залученим у процес творіння тексту. Іншими словами, сучасний англомовний поетичний дискурс характеризується *інтерактивністю*, динамічною взаємодією адресанта й адресата в процесі творення і сприйняття поетичного повідомлення.

Дигімодернізм пояснюється з різних позицій: як результат впливу комп’ютеризації суспільства на культурно-естетичні форми; як низка нових естетичних властивостей; як культурна революція. Серед основних рис дигімодернізму виокремлюється *плинність*, яка полягає в нетривалості існування таких текстів, по-перше, з огляду на технічні можливості. По-друге, враховуючи їх змістовий план (Kirby, 2009: 52). Навряд чи в кого виникне бажання удруге ознайомитись із *паганими віршами – scrappy poems*, як влучно зазначив поет-фларфіст К. Сілем Мохаммад (англ. *K. Silem Mohammad*) в одному з поетичних творів “*Poems About Trees*” – «*Vірші про дерева*». Хоча достеменно нарікати на нові технології не видається можливим. Завдяки їм «нового дихання» набули поетичні тексти Стівена Крейна, Роберта Фроста, Сильвії Плат, Джона Ешбері, Едварда Каммінгса та багатьох інших.

Характерними для дигімодерністських поетичних текстів стають *асистемність, переосмислення текстових ролей, мінливість текстових меж, естетика інфантилізму, перебільшеної реальності, семантизація помилок* (Kirby, 2009: 52–55). Функціональну переорієнтацію (термін А.Е. Левицького) учасників поетичної комунікації пояснює американський поет («поезія мови», або метапоезія), есеїст, редактор і перекладач Чарльз Бернштейн. Так, він зазначає, що адресант поетичного повідомлення активно залучений до конструювання його смислу, в такий спосіб перетворюючись на його адресата, «виробника» (Bernstein, 2011: 49). Насправді, в дигімодернізмі читач перетворюється на автора. По-перше, коли йому в інтерактивному режимі пропонують дописати поетичний текст або створити його самому (ReadWriteThink, 2015). По-друге, коли читач поетичного тексту/текстів складає (виготовляє) його/їх візуальну інтерпретацію.

Обов’язковою умовою для визначення того чи іншого жанру поетичного дискурсу як дигімодерністського є його безпосередня пов’язаність із цифровими технологіями. Іншими словами, специфіка породження такого типу дискурсу продиктована середовищем його розгортання, засобами та способами його породження адресантами й осмислення адресатами. Іншими словами, це дискурс, який генерується за допомогою цифрових засобів передачі, створення та зберігання інформації, на зразок комп’ютерів, планшетів, айфонів (англ. *born digital*) (Hayles, 2008: 3).

У дигімодернізмі поетичний образ у його класичному потрактуванні перетворюється на *технообраз* – мобільний і нестабільний. Відмінність технообразу від текстообразу полягає в пов'язаності його створення з інтерактивністю, віртуальним процесом та засобом поширення за допомогою мережі Інтернет, коли ролі автора і читача/інтерпретатора змішуються.

Безперечно, цифрові технології, нові засоби комунікації стають найвизначальнішими чинниками перетворень художньої свідомості, поетичного мислення та їх виявів. Проте не всі жанри сучасного англomовного поетичного дискурсу вписуються в це коло. У результаті емпіричних спостережень за художніми формами сучасності оформлюється напрям *метамодернізм*, який набуває дедалі більшого поширення (Vermeulen, van den Akker, 2010: 1). В етимології префіксу *мета-* (від гр. *μετά* – між, після, через) закладено сутність потрактування пропонованого феномена. У метамодернізмі поетичні форми характеризуються як динамічні.

Квінтесенція метамодернізму полягає у постійній рухомості, динаміці художніх форм, включаючи поетичні, між наївним модерністським ентузіазмом, прагненням до нескінченного експерименту і цинічною постмодерністською іронією, що увиразнюється в напруженому маятниковоподібному коливанні між гетерогенними формами вербального та невербального мистецтва, які одночасно співіснують, не заперечуючи одна одну (Vermeulen, van den Akker, 2010: 14). Метамодернізм характеризується загостреною **неоромантичною чуттєвістю**, тобто відродженням прагнення митців до піднесеного, відвертого та ліричного, разом із збереженням тональності апатії, спрямованості до деконструкції і симулякризації художніх форм (Gibbons, 2014: 3). У метамодерністському поетичному дискурсі така динаміка втілена у взаємодії несумісних поетичних форм – від стереотипних, безобразних, актуалізованих у «компактних» синтаксичних конструкціях, до принципово нових, кенотипних (Белехова, 2004) з ускладненою син-

таксичною структурою і несумісними поетичними світами, що відрізняються за такими параметрами: можливість/неможливість, реальність/ілюзорність, знаковість/незнаковість, унікальність/множинність, цілісність/фрагментарність, чіткість/розмитість. Такий контекст сприяє «оживленню» внутрішньої форми слів, з яких утворюються поетичні форми, тобто розумінню їх ледве схоплюваних, «удаваних», мінливих і позірних семантичних ознак та виявленню прихованих смислів.

Гібридна різножанровість дигімодерністського та метамодерністського різновидів поетичного дискурсу полягає, з одного боку, в розмаїтті жанрів, що співіснують у межах того чи іншого різновиду, з іншого боку – в переплетенні характерних рис різних жанрів навіть в одному поетичному тексті. Різновидами дигімодерністського поетичного дискурсу є, зокрема, кінетична поезія, знайдена поезія (англ. *found poetry*), кодопоезія (англ. *code poetry*), інтерактивна поезія (англ. *interactive poetry*), поезія фейсбука (англ. *Facebook poetry*), а також поезія Фларфу (англ. *Flarf-poetry*) та спам-поезія (англ. *Spam poetry*).

3. Дигімодерністський і метамодерністський різновиди поетичного дискурсу: маніфестації мультимодальності

У статті розрізняємо поняття мультимодальності, інтерсеміотичності, інтертекстуальності та інтердискурсивності, що графічно репрезентовано нижче (рис. 1).

Інтерсеміотичність тлумачимо як задіяність у конструюванні поетичних форм різних

Рис. 1. Модель інтерсеміотичної взаємодії у конструюванні поетичних форм

семіотичних систем, тобто кодів: вербального, графічного та невербальних – візуального, авдіального та авдіовізуального. **Мультимодальність** передбачає конструювання поетичних форм на перетині різних модусів поетичного дискурсу, кожен з яких апелює до певної сенсорної системи адресата, тобто зорової і слухової (відеоролики, створені за мотивами поетичного дискурсу; сценічні читання поетичних текстів), зорової (картини, які супроводжуються поетичними текстами) та слухової (поетичний дискурс, джерелом розгортання якого стає акустичне середовище відеоігор, гомону вулиць або ритм і розмір сучасних жанрів музики). Підґрунтям **інтертекстуальності** є встановлення міжтекстових зв'язків. Взаємодія поетичного дискурсу з різними жанрами нехудожнього дискурсу (юридичного, інтернет-дискурсу та дискурсу новин) розуміється нами як **інтердискурсивність**.

До прикладу, характер поетичних форм, що конструюються у сучасному англomовному поетичному дискурсі, власне забезпечують його мультимодальність. Вияви останньої спостерігаються у звукових (невербальних) поетичних формах, варіювання яких залежить від жанру дискурсу, до якого вони власне належать, від задуму поета, а також від їх осмислення й реконструкції, а подекуди і конструювання адресатами.

Так, у мультимодальному поетичному дискурсі Дж.М. Беннетта співіснують різнорідні мікро- та макропоетичні форми, що вирізняються парадоксальністю.

У наведених поетичних текстах зі збірки «Вікно комахи» (англ. “The Gnat’s Window”) мультимодальність парадоксальних поетичних форм стає результатом задіяння кількох невербальних кодів в їх творенні – вербального, візуального й авдіального, що зумовлює потенційну множинність і багатовекторність їх інтерпретації. До того ж у графічній формі парадоксальних поетичних форм приховано предметний код, оскільки вони нагадують вікна, екрани телевізора чи

комп’ютера. Наче «закрита» форма вірша дозволяє його вільне прочитання в будь-якому напрямі – зверху донизу та навпаки, спочатку до кінця і з кінця до початку, з середини тощо. Про це сигналізує повторювана в усіх трьох творах номінативна одиниця *wind*, якій властиві семантичні ознаки високого ступеня абстрагування (**абстрактність** – абстрактний іменник) – *вітер, вигин, повітряний потік, оберт* або *дія, дієвість* (дієслово) – *вертити, крутити, обертати, сплітати*. «Безвіршова композиція» кожного тексту розгортається на повторенні двох лексичних одиниць – *wind text, wind slab, wind shoe*, графічно виділених курсивом. Однак у кожному із них вбудовано чужорідну лексему посередині – *pants, fork, stone* – та наприкінці першого й другого вірша крупнішим жирним шрифтом – *gasp* або великими літерами з виділенням кольором – *blood*. Враховуючи назву книги й задум поета створити візуальні образи вікон і екранів, тлумачимо номінативну одиницю *wind* як усичену форму *window*.

З метою інференції звуко-символічних асоціацій (семантичні ознаки низького ступеня абстрагування), прихованих у фонемах та фонемних сполученнях, звернемось до словника фонестем Б. Шіслера. Так, /w/ в ініціалній позиції разом з /i/ позначає *невпевнений, нестійкий рух у різних напрямках*, /sh/ пов’язується з *шорохом, шелестом, незрозумілими звуками*, /g/ асоціюється з процесами, що відбуваються у гортані людини. З огляду на зазначене вважаємо, що в першому вірші конструюються смисли *швидкості плину текстової інформації у віртуальному світі, на екрані телевізора*, а також *можливості для адресата переплітати, перекручувати дані на власний розсуд (wind text wind) аж поки вистачить терпіння (gasp)*.

У другому творі генеруються смисли, пов’язані з *динамікою, рухомістю, свободою (wind) та статикою, обмеженістю (slab)*, а раптом їх зіткнення (*fork*) і *неминучість застигнути, загубитись у вирі (blood)*. Зрештою, в останньому творі закріплюється мотив *невпинної*

*wind text wind text wind
text wind text wind text
wind text wind text wind
text wind text wind text
wind text pants text wind
text wind text wind text
wind text wind text wind
text wind text wind text
wind text wind text wind*
gasp

*slab wind slab wind slab
wind slab wind slab wind
slab wind slab wind slab
wind slab wind slab wind
slab wind FORK wind slab wind slab wind
slab wind slab wind slab wind slab wind
slab wind slab wind slab wind slab wind*
blood

*shoe wind shoe wind shoe wind shoe wind
shoe wind shoe wind shoe wind shoe
wind shoe wind shoe wind
shoe wind stone wind shoe
wind shoe wind shoe wind
shoe wind shoe wind shoe
wind shoe wind shoe wind
shoe wind shoe wind shoe
shoe wind shoe wind shoe*

(Bennett, 2015)

мобільності, яка впливає, зокрема з семантичної ознаки *рухомості*, яка властива лексичній одиниці *shoe*, але зненацька краплина *нерухомості* (*stone*). Графічний вимір словесних поетичних знаків сприяє їх розгортанню в авдіальному модусі, виділення курсивом створює ефект *мінливості*, *швидкості*. Натомість лексичні одиниці, подані звичайним шрифтом, затримують увагу, пригальмовують прочитання, сприйняття і осмислення.

У мультимодальному поетичному дискурсі, що розгортається в його збірці «73 вірші» (англ. *73 poems*), американський поет К. Голдсміт експериментує не лише з суположенням несумісних та суперечних поетичних форм, творення яких ґрунтується на порушенні синтаксичних конструкцій та правил вживання пунктуації, що зумовлює конструювання неочікуваних смислів, а й з графічною, тобто візуальною формою номінативних одиниць – компонентів поетичних форм. У такий спосіб К. Голдсміт натякає на зміст і форму того поетичного, що він збирається представити на розсуд читачеві/слухачеві/глядачеві. Адже в цих поетичних текстах втілено поєднання вербального, звукового та візуального кодів (рис. 2).

За поетичною грою словами, фонемами, цифрами, за вираховуванням і систематизацією складів стоїть своєрідна типологізація мовленнєвих одиниць. У результаті аналізу встановлюємо низку критеріальних прин-

ципів, за якими композиційно побудовано класифікації: за абетковим порядком; за фонологією; за кількісним принципом. Наприклад, *dourly/hourly/John Gotti/sourly, Bruce Lee/drolly/holy/lowly/slowly*.

Загалом такий мультимодальний поетичний дискурс реалізується у трьох модусах: вербальному, візуальному і звуковому. Основною оптичною тактикою К. Голдсміта у візуальному вимірі є те, що маркується як співіснування фону і фігури. У фоні проступають вербальні знаки-привиди, які накладаються на графічно чітко окреслені словесні знаки. Читачу/глядачу/слухачу пропонується декодування численних сплетінь гетерогенних кодів, як вербальних, так і невербальних.

4. Висновки

Із проведеного наукового пошуку впливає, що сучасний англomовний поетичний дискурс вирізняється жанровою гібридністю, різним ступенем парадоксализації і розмаїттям мультимодальних маніфестацій поетичних форм. Поетичний дискурс витлумачується як розумово-мовленнєва діяльність, що охоплює процес і результат – поетичний текст (фрагмент поетичного дискурсу), спрямована на поетичну комунікацію між адресатом та адресантом, яка відбувається в її різних модусах (поетичний текст, його аудіовізуальна версія – відеокліп, або екранізація та ілюстрація), що знаходяться у відношеннях взаємодії, взаємовпливу

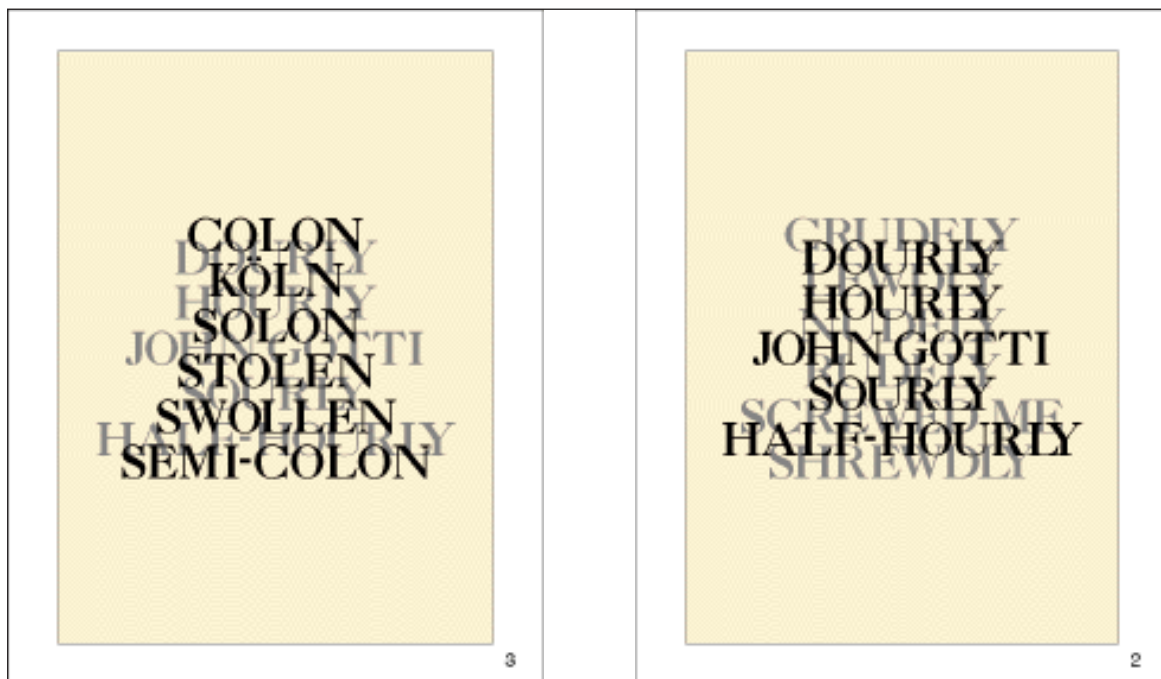

Рис. 2. Поетичні тексти К. Голдсміта зі збірки «73 вірші» (Goldsmith, 2010)

та взаємообумовленості. Сучасний англomовний поетичний дискурс розмежовано на два різновиди – дигіmodерністський і метамодерністський. Під мультимодальністю в сучасному англomовному поетичному дискурсі розуміємо конструювання поетичних форм на перетині його різних модусів, що апелюють до тієї чи іншої сенсорної системи адресата. Йдеться, зокрема, про візуальний модус, що активізується в поетичних текстах, які супроводжуються ілюстраціями, а також слуховий. Останній задіяний у розгортанні поетичного дискурсу в результаті переосмислення акустичного середовища відеоігор, гомону вулиць або ритму і розміру сучасних жанрів музики. До того ж спостерігається симбіоз візуального та аудіального модусів, що виявляється у відеороліках, створених за мотивами поетичного дискурсу, або у сценічних читаннях поетичних текстів.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Белєхова Л.І. Словесний образ в американській поезії: лінгвокогнітивний погляд. Монографія. Москва : Звездопад, 2004. 376 с.
2. Эпштейн М.Н. Парадоксы новизны : о литературном развитии в XIX–XX в. Москва : Советский писатель, 1988. 416 с.
3. Эпштейн М.Н. Постмодерн в русской литературе. Москва : Высшая школа, 2005. 495 с.
4. Bennett J.M. Poetry. URL: <http://www.johnmbennett.net> (Access date 10.08.2019).
5. Bernstein Ch. Attack of the Difficult Poems : Essays and Inventions. Chicago : University of Chicago Press, 2011. 296 p.
6. Gibbons A. "Take that you intellectuals!" and "kaPOW": Adam Thirlwell and the Metamodernist Future of Style. *Studia Neophilologica*. 2014. Vol. 86, Iss. 2. P. 1–15.
7. Goldsmith K. Uncreative Writing: Managing Language in the Digital Age. Columbia : Columbia University Press, 2011. 272 p.
8. Goldsmith K. 73 poems. URL: <http://www.ubu.com/contemp/goldsmith/73/01-10/poems01-10.html> (Access date 21.08.2019).
9. Hayles N.K. Electronic Literature: New Horizons for the Literary. University of Notre Dame Ward-Phillips Press, 2008. 192 p.
10. Kirby A. Digimodernism: How New Technologies Dismantle the Postmodern and Reconfigure Our Culture. New York; London : Continuum, 2009. 288 p.
11. Read Write Think. URL: http://www.readwritethink.org/search/?resource_type=16&type=28.2015 (Access date 03.09.2019).
12. Robinson P. The Limits and Openness of the Contemporary. *The Oxford Handbook of Contemporary British and Irish poetry*. Oxford : Oxford University Press, 2013. P. 1–21.
13. Vermeulen T., van den Akker R. Notes on Metamodernism. *Journal of Aesthetics and Culture*. 2010. Vol. 2. P. 10–24.

REFERENCES:

1. Bieliekhova, L.I. (2004). Slovesnyy obraz v amerykanskii poezii: lnhvokohnityvnyi pohliad. [A verbal image in American poetry: A linguocognitive view]. Monografia. Moskva : Zvezdopad, 376 p.
2. Epstein, M.N. (1988). Paradoksy novizny : o literaturnom razvitiyi v XIX–XX s. [Paradoxes of novelty: On the development of literature in XIX–XX c.]. Moskva : Sovetskiy Pisatel, 416 p.
3. Epstein, M.N. (2005). Postmodern v Russkoy literature. [Postmodernism in the Russian literature]. Moskva : Vysshaya Shkola, 495 p.
4. Bennett, J.M. Poetry. <http://www.johnmbennett.net>. 2015. (Access date 10.08.2019).
5. Bernstein, Ch. Attack of the Difficult Poems : Essays and Inventions. Chicago : University of Chicago Press, 2011. 296 p.
6. Gibbons, A. "Take that you intellectuals!" and "kaPOW": Adam Thirlwell and the Metamodernist Future of Style. *Studia Neophilologica*. 2014. Vol. 86, Iss. 2. P. 1–15.
7. Goldsmith, K. Uncreative Writing: Managing Language in the Digital Age. Columbia : Columbia University Press, 2011. 272 p.
8. Goldsmith, K. 73 poems. URL: <http://www.ubu.com/contemp/goldsmith/73/01-10/poems01-10.html> (Access date 21.08.2019).
9. Hayles, N.K. Electronic Literature: New Horizons for the Literary. University of Notre Dame Ward-Phillips Press, 2008. 192 p.
10. Kirby, A. Digimodernism: How New Technologies Dismantle the Postmodern and Reconfigure Our Culture. New York; London : Continuum, 2009. 288 p.
11. Read Write Think. URL: http://www.readwritethink.org/search/?resource_type=16&type=28.2015. (Access date 03.09.2019).
12. Robinson, P. The Limits and Openness of the Contemporary. *The Oxford Handbook of Contemporary British and Irish poetry*. Oxford : Oxford University Press, 2013. P. 1–21.
13. Vermeulen, T., van den Akker, R. Notes on Metamodernism. *Journal of Aesthetics and Culture*. 2010. Vol. 2. P. 10–24.

Стаття надійшла до редакції 29.07.2019.
The article was received 29 July 2019